

overvære den videoafhøring. For det er ikke så let, som man umiddelbart kan tro, og det er også derfor, at udvalget her deler sig i et flertal og et mindretal.

Jeg er enig med justitsministeren og dermed også med flertallet i udvalget om, at når man venter alle tingene op mod hinanden, er det den rigtige eller den bedste af de to løsninger, man har valgt.

Det betyder altså, at ved videoafhøring skal den sigtedes forsvarer følge videoafhøringen et eller andet andet sted over en skærm, så han kan se og høre, hvad barnet fortæller, og forsvareren skal have mulighed for via telefon eller andet at fortælle den politimand eller typisk politikvinde, der foretager afhøringen, om der ikke kan blive stillet det og det og det spørgsmål.

Kl. 17.25

Men det udelukker også, at den, der er sigtet eller mistænkt for forbrydelsen, sidder og følger med; det vil jo i en række tilfælde – anderledes kan det jo ikke være – påvirke et barn, der er meget utrygt eller måske indimellem rædselsslagent, at vide, at den, som er sigtet eller mistænkt, sidder et andet sted og følger med.

Samtidig er der selvfølgelig hensynet til retssikkerheden for den, der er mistænkt og sigtet, og som måske ender med at blive frikendt. Skal han ikke have mulighed for at høre det? Men det har man altså efter min mening tilgodeset på den rigtigste måde ved, at forsvareren får mulighed for på et senere tidspunkt meget hurtigt efter afhøringen at se videobåndet og så har mulighed for at gøre sig bekendt med, hvad barnet har fortalt.

Så jeg synes, man har valgt den løsning, der er bedst af to løsninger, hvor ingen er ideelle, og hvor man først og fremmest har lagt hovedvægten – og det synes jeg er et godt konservativt princip – på hensynet til barnet. Så vi kan støtte forslaget fuldt og helt.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil starte dér, hvor hr. Helge Adam Møller slap.

Det, der er vigtigst, når vi har de her rædselsfulde sager, hvor børn har været udsat for overgreb, er at sætte fokus på barnet som offer. Der har været en lang række diskussioner om retssikkerheden, i og med at sigtede ikke kan få den umiddelbare adgang til videoafhøringen.

Men der er et sted, hvor jeg synes kæden hopper lidt af i hele den her diskussion. Jeg er i og for sig enig med Centeret for Menneskerettighe-

der i, at der næppe er grundlæggende retssikkerhedsproblemer i det, i og med at vi har en forsvarsadvokat, der er forpligtet til at overvære afhøringen. Men der er ikke i lovforslaget taget stilling til, hvor lang tid der må gå, fra en anmeldelse har fundet sted, til videoafhøringen skal foretages.

Der er heller ikke taget stilling til i lovforslaget, hvor lang tid der må gå, efter at den grundlæggende videoafhøring har fundet sted, og til en ny videoafhøring af barnet skal kunne finde sted, fordi sigtede ønsker det, fordi sigtede efter sin gennemgang har kunnet påvise, at der var fejl i de oplysninger, barnet kom med.

Grunden til, at jeg lægger meget vægt på den mangel i lovforslaget, er, at hvis en videoafhøring skal kunne anvendes som grundlag i stedet for en vidneafhøring over for domstolen, må barnet ikke må være udsat for behandling, barnet skal på en eller anden måde holdes væk fra psykologbehandling, samtaler med forældrene.

Hvordan kommer vi videre, indtil den grundlæggende videoafhøring plus eventuelt den nye har fundet sted? For et barn er en dag lang tid, og for et barn, der har været udsat for de her rædselsfulde ting, som nogle af børnene jo har oplevet, kan en uge og 14 dage være fuldstændig uoverskuelige, fordi der har man så fortalt det, og så sker der alligevel ikke noget. De voksne gør ingenting, for gør de voksne noget, mister vidneafhøringen i videosituationen sin værdi.

Børnerådet er inde på nogle af de tanker, og jeg tror, at vi i arbejdet med lovforslaget skal kigge meget på, hvordan man kan stramme det op, således at der kan komme en hurtig, færdig afhøring af barnet, således at man kan komme i gang med den grundlæggende behandling af barnet. For barnet har været udsat for noget grusomt, og barnet skal leve livet videre, og der skal vi altså prøve på en eller anden måde at se, hvordan det kan lade sig gøre. Jeg kan se i den gennemgang af nogle af de andre landes måder at tænke på, at der er der sat nogle tidsfrister ind.

Så er der det andet spørgsmål, som det undrer mig lidt at der ikke rigtig er nogen af ordførerne, der har været inde på. Det er den ekstra straf eller den nye kriminalisering af det, der i lovtæksten står som »visuelle gengivelser«.

Det, vi jo skal være opmærksomme på, er, at malerier også er visuel gengivelse. Hvordan kan vi lave en præcis afgrænsning af det, således at vi ikke står i en situation, hvor almindelige teg-